

Tôi ngây người thì tiếng khóc của Bình An khiến tôi giật mình, vội vàng bế con lên đỡ dành.

- Ngoan, mẹ thương.

Ôm con gái vào lòng tôi cảm nhận được nhiệt độ cơ thể con đang nóng dần, chắc do phản ứng của vaccin. Dù biết trước mũi tiêm này sẽ bị hành nhưng tôi vẫn lo lắng, cho con ti sữa xong tôi bồng con trên tay nhìn dì Mai nói.

- Chắc con phải bế Bình An về rồi, cảm ơn dì đã giúp con chăm sóc cho con bé từ sáng đến giờ.

- Vậy hai mẹ con về, khi nào cô Châu bận cứ đem Bình An qua đây dì trông hộ cho, có con bé dì đỡ buồn.

Cảm ơn tấm lòng của dì Mai tôi mỉm cười.

- Dạ, vậy con về nghe dì.

□□□□

Sau một giấc ngủ dài thì giờ đây tinh thần của bà Phượng cũng đã tốt hơn, vừa mở mắt ra bà liền hỏi.

- Ba con đâu rồi?

- Dạ ba có việc ở công ty nên đã về giải quyết rồi, mẹ đói không hay là con gọi điều dưỡng mang cháo vào cho mẹ ăn nghe?

Bà Phượng gật đầu. Thành Trung liền tiến lại đầu giường trên đó có một nút tròn màu xanh, anh đưa tay ấn vào sau đó trở lại ghế ngồi.

-.Con nhấn chuông rồi một lúc sẽ có người mang cháo vào. Mẹ thấy trong người sao chân còn đau nữa không?

Bà Phượng mặt mày nhăn nhó.

- Mẹ ê ẩm hết cả mình mẩy, còn cái chân thì bị nhức không thể nào cử động được luôn, mà ai đã đưa mẹ vào bệnh viện cấp cứu vậy?

- Còn ai ngoài chị Lan, rốt cuộc mẹ đi đứng làm sao mà bị té cầu thang?

Bà Phượng thở dài.

-Mẹ cũng đâu có muốn, biết là chị Lan đang lau nhà mà mẹ cũng đi cẩn thận lắm đấy chứ chẳng hiểu sao vừa bước xuống cầu thang gần phòng khách thì bị trượt, mẹ chỉ nhớ là lăn mấy vòng đến khi mở mắt ra đã nhìn thấy mình nằm trong bệnh viện rồi.

Thương mẹ Thành Trung cảm thấy có lỗi, anh giả vờ nhăn nhó nhưng trong lòng lại rất lo lắng cho bà.

- Mẹ lớn tuổi rồi mai mốt đi đứng nên cẩn thận hơn nữa, cũng may mẹ không bị chấn thương gì nghiêm trọng.

- Mẹ thấy đây là chuyện tốt vì có như vậy con mới chịu quan tâm đến mẹ.
- Mẹ lại nữa rồi...

“Cạch”

Cô y tá mang cháo vào Thành Trung cẩn thận dìu mẹ ngồi dậy, anh tỉ mỉ đút từng muỗng cháo cho bà thì điện thoại có cuộc gọi đến, nhẹ nhàng đặt chén cháo xuống bàn anh nhấc máy.

- Dạ con nghe ba.
- Bên kia đầu dây giọng ông Thành cất lên.
- Mẹ con ngủ dậy chưa?
- Dạ rồi ba, giờ này con đang đút cháo cho mẹ ăn.
- Ừm, ba đang ở nhà đợi chị Lan nấu súp rồi ba đem vào thay cho con về thay đồ nghỉ ngơi.
- Dạ, con biết rồi, con tắt máy nghe ba.

Nghe chồng gọi tới tò mò muốn biết cuộc hội thoại giữa hai ba con, Thành Trung vừa tắt máy bà Phượng liền thắc mắc.

- Ba con nói gì?

Nhìn về phía bà anh đáp.

- Dạ ba hỏi mẹ khoẻ chưa, ba đang ở nhà chờ chị Lan nấu súp mang vào cho mẹ.

Bà Phượng biết chồng quan tâm nên trong lòng rất vui vẻ mà mỉm cười, còn Thành Trung lại tiếp tục đút cháo cho mẹ. Sau khi ăn xong bà ngủ thiếp đi được một lúc ông Thành bước vào.

- Mẹ con ngủ rồi hả?

Quay đầu nhìn lại Thành Trung nói.

- Dạ, mẹ cũng vừa mới ngủ.
- Chiều mẹ con ăn cháo được nhiều không?
- Dạ cũng được chút chút.

Tiến đến đặt gào súp xuống bàn ông Thành nói.

- Trễ rồi con về nhà tắm rửa nghỉ ngơi đi, tối nay ba sẽ ở lại với mẹ

Nôn nóng lo lắng cho hai mẹ con Ngọc Châu ở nhà sợ rằng một mình cô sẽ khó có thể xoay chuyển khi con gái bị hành sốt Thành Trung liền đứng dậy nói.

- Vậy con về trước, ba ở lại chăm mẹ giúp con, sáng mai con tranh thủ vào sớm.

Nói rồi anh cầm lấy chiếc áo khoác quay người rời đi.

Từ lúc nhà dì Mai trở về chẳng hiểu sao con bé vẫn chưa có dấu hiệu hạ nhiệt dù đã uống thuốc từ trước. Tôi thật sự rất lo lắng, nhìn lên đồng hồ thì đã hơn 9 giờ tối trễ như vậy anh Trung chưa về có lẽ đêm nay anh ấy đã ở lại trong bệnh viện chăm sóc cho bác gái. Giờ này tôi vẫn chưa có cái gì trong bụng, cũng may lúc trưa tranh thủ Bình An ngủ được chút tôi đi nấu cơm làm đồ ăn chưa kịp ăn thì con bé đã thức giấc rồi quấy tới giờ này. Cứ bắt phải bồng

bế trên tay bỏ xuống thì lại khóc thật sự tôi cũng không biết làm sao, tôi nóng ruột nhìn con nóng đến nổi khô môi mà tôi cảm thấy xót, lần nào tiêm ngừa cũng hành nhưng sao đợt này lại bị sốt cao hơn tháng rồi. Thương con tôi đành bế trên tay ngồi chịu trận.

“Cạch”

Nghe tiếng cửa cửa mở nhìn đến thì tôi thấy anh Trung đi vào, nhìn tôi liền thắc mắc.

- Sao anh lại về mà không ở lại chăm sóc bác gái?

Đưa tay đóng cánh cửa anh Trung tiến lại nói

- Có ba anh ở trong đó với mẹ rồi, không yên tâm để hai mẹ con ở nhà nhất là hôm nay Bình An lại tiêm ngừa, sợ con bị hành sốt em làm không xể

- Tình hình bác gái ổn chưa anh?

- Mẹ anh ổn rồi nhưng bác sĩ bảo phải ở viện theo dõi thêm vài hôm nếu không có vấn đề gì thì mới cho xuất viện. Con sao rồi em?

Nghe vậy tôi cũng mừng nhưng chắc anh Trung sẽ là người vui hơn ai hết bởi nếu như bác ấy mà xảy ra chuyện gì có lẽ anh sẽ rất đau buồn còn tôi cũng sẽ vì thế mà cắn rút lương tâm mình.

- Con vừa mới ngủ được một chút, từ trưa đến giờ khó chịu rồi quấy khóc em phải bồng trên tay mới ngủ yên.

Thành Trung vẻ mặt lo lắng tiến lại đưa tay sờ lên trán con gái.

- Em cho con uống thuốc chưa?

- Dạ rồi.

Anh Trung vẻ mặt trầm ngâm tôi không biết anh đang suy nghĩ điều gì nữa, chợt anh lên tiếng.

-Em đừng lo, người con bớt nóng rồi trên trán chỉ còn hơi ấm một xíu thôi.

Nghe anh Trung nói vậy tôi cũng liền chạm tay vào người Bình An xem thử thì quả thật con gái tôi đã hạ sốt, tôi vui mừng nhìn anh nói.

-Đúng rồi, con bớt nóng rồi anh.

Cho đến giờ này tôi mới thật sự cảm thấy nhẹ lòng. Là một người mẹ không ai mà không mong muốn con mình được khỏe mạnh lớn lên từng ngày, mỗi khi nhìn thấy con bị sổ mũi hay thậm chí là một cái hắt xì cũng đủ làm tôi lo lắng không yên. Giờ đây khi đã trở thành một người mẹ tôi lại càng cảm thấy thương ba mẹ mình hơn, biết được cái lo toan vất vả khi phải nuôi nấng một đứa trẻ còn đỏ hỏn cho đến khi trưởng thành là cả một quá trình gian nan, khổ cực vậy mà tôi chẳng thể khiến ông bà hạnh diện đằng này còn mang cả tiếng xấu về cho gia đình. Nghĩ đến đây bất giác tôi nhói lòng, mắt ứa lệ.

- Em sao vậy? Có phải anh để em một mình chăm con vất vả khiến em cảm thấy tủi thân? Anh xin lỗi...

Không ngờ sự xúc động nhất thời của mình lại làm cho anh Trung hiểu lầm, đưa tay lau vội nước mắt, tôi nghẹn lời.

- Dạ không phải, anh đối xử với mẹ con em rất tốt, em vui mừng hạnh phúc biết ơn anh còn không hết sao lại có thể tủi thân được cơ chứ, chẳng qua là em thấy thương con nên mới xúc động một xíu thôi.

Có lẽ vừa rồi đã khiến anh lo lắng, tôi biết anh ấy rất quan tâm đến mình dù chỉ một biểu cảm lạ của tôi cũng đủ khiến anh bất yên.

- Con không sao em đừng có quá lo, chiều giờ em đã ăn gì chưa?

Tôi ngập ngừng.

- Dạ..em không thấy đói.

Anh Trung nhìn tôi mặt mày nhăn nhó châu mày gằn giọng.

- Con ngủ rồi em bế con vào phòng xong ra anh nấu gì đó cho em ăn, bắt buộc.

Nhìn vẻ mặt của anh ấy khi tức giận tôi không biết nên sợ hay nên cười nhưng chắc chắn một điều tôi đang rất hạnh phúc dù không biết tương lai hai đứa ra sao với tôi từng phút từng giây được ở bên cạnh anh là mãn nguyện lắm rồi.

- Sao em còn ngồi đó?

Tôi ngây người chưa chịu đi thì anh lại tiếp tục thúc giục, tính khí này khiến tôi không khỏi buồn cười.

- Dạ, để em đưa con vào phòng.

Nói rồi tôi liền bế Bình An đi vào trong, anh Trung cũng đứng dậy lật đật đi xuống bếp.

Sáng hôm sau, tôi giật mình thức dậy sờ vào Bình An thì may mắn con bé đã hoàn toàn hạ sốt, nhiệt độ cơ thể cũng trở nên bình thường tôi nhẹ cả lòng, từ khi con nóng sốt tôi luôn trong trạng thái thấp thỏm lo âu. Tranh thủ lúc con còn đang ngủ tôi lồm cồm ngồi dậy bước xuống giường đi vệ sinh cá nhân. Sau đó tôi đi sang phòng anh Trung xem anh ấy đã thức chưa nhưng vừa mở cửa ra thì đã không nhìn thấy anh đâu tôi liền thắc mắc.

- Kỳ lạ, mới sáng sớm mà anh Trung đi đâu rồi ?

Nghĩ là anh đang ở bên ngoài phòng khách tôi vội vàng đóng cánh cửa lại rồi đi ra đó nhưng ngay cả bóng dáng anh cũng chẳng thấy, tôi tiến đến ngồi xuống bàn nhìn vào đồng hồ thì đã hơn 8 giờ sáng. Tôi ngỡ ngàng nhận ra mình đã ngủ quên có thể do tối qua thức chăm Bình An tới khuya nên sáng nay mới dậy muộn hèn gì anh Trung cũng đã đi làm.

Bụng tôi lúc này đang réo lên vì đói nên tôi đi xuống bếp làm đồ ăn sáng. Tiến lại tủ lạnh vừa định mở cánh cửa ra tìm đồ ăn thì có một mảnh giấy màu vàng trên đó có vài dòng chữ được dán bên ngoài cánh cửa tủ tôi đưa tay gỡ tờ giấy ghi chú xuống.

- Anh phải vào bệnh viện thay cho ba đi làm, em thức dậy nhớ ăn sáng đồ ăn anh đã làm sẵn để trên bàn. Nếu con còn sốt thì phải gọi cho anh biết chưa, chúc hai mẹ con buổi sáng vui vẻ.

Kết thúc dòng ghi chú là biểu tượng hình mặt cười dính kèm.

Đọc xong tôi ôm tờ lấy vào lòng, cảm giác ấm áp và hạnh phúc. Sau đó tôi giở chiếc lòng bàn

ra bên trong là hai cái trứng đã được chiên ốp la cùng hai miếng bánh mì sandwich nướng bonus thêm cả một ly sữa tươi tất cả đều được anh chuẩn bị sẵn. Tôi ngồi vào bàn thưởng thức tuy đây không phải là lần đầu tiên anh Trung nấu ăn nhưng với tôi mọi thứ đều như lần đầu, khẩu vị vẫn không hề thay đổi.

Hôm nay không đến nhà hàng mọi việc bên đó Thành Trung tạm thời nhờ Liên cô bạn thân quản lý giúp. Anh đi thẳng đến bệnh viện để thay cho ba về nhà nghỉ ngơi.

Thành Trung bước vào thì nhìn thấy ba mình đang ngồi trên chiếc ghế đầu gác xuống giường, bên trên bà Phượng vẫn còn đang nằm ngủ anh nhẹ nhàng tiến lại đặt tay lên vai đánh thức ông

- Dậy đi ba, về nhà nghỉ ngơi cho khỏe.

Nghe tiếng con trai ông Thành giật mình ngẩng đầu nhìn lên hai tay dụi mắt.

- Là con hả? Đã mấy giờ rồi?

- Dạ còn sớm mới hơn 7 giờ thôi ba.

Ngồi ngủ nguyên đêm trong bệnh viện nên đau lưng ông Thành đứng dậy vận mình qua lại. Có lẽ ba không quen với không khí ngột ngạt trong này lại thêm chưa bao giờ ông phải ngồi canh bà Phượng suốt cả đêm nên khó tránh khỏi sự mệt mỏi, Thành Trung nói:

- Ba về nhà ngủ cho khỏe, công việc trong công ty tạm gác lại một bữa đi ba, trong này đã có con lo cho mẹ rồi.

Biết con trai đang lo lắng cho mình nhưng trên công ty còn khá nhiều công việc cần phải giải quyết, nhìn sang Thành Trung ông nói.

- Đâu có được, công ty còn rất nhiều việc chờ ba trên đó, ba tính về nhà nằm nghỉ một lúc khỏe lại rồi mới đến công ty

- Dạ vậy ba về đi, con ở lại đây với mẹ được rồi

Nghe lời con ông Thành liền đứng lên quay người rời đi trong sự mệt mỏi.

Lúc này bà Phượng vẫn chưa tỉnh giấc Thành Trung ngồi xuống ghế bất giác nghĩ đến Ngọc Châu anh vội đưa tay vào túi quần lấy ra chiếc điện thoại nhanh tay soạn vài dòng tin nhắn.

- Em đã ăn sáng chưa ?

Chỉ mất vài giây những lời quan tâm ấy đã được gửi đến người yêu

Vài phút sau...

“Ting...ting...”

Tiếng chuông điện thoại vang lên, dòng đáp trả yêu thương của Ngọc Châu gửi đến.

- Dạ em ăn rồi, cảm ơn anh vì một buổi sáng ngập tràn năng lượng và hạnh phúc. Bác gái khỏe chưa anh?

Thành Trung mỉm cười hai tay chạm lia vào màn hình điện thoại

- Mẹ anh vẫn còn đang ngủ, con đã khỏe hẳn chưa em ?

- Dạ con khỏe hơn nhiều rồi anh, em đang cho nằm chơi, ngày mai đợi con ổn hơn em sẽ vào thăm bác gái.

Say sưa nhìn vào điện thoại nên bà Phượng dậy Thành Trung cũng không hay, mở mắt ra bà

liền nói.

- Con làm gì mà cười toe toét miệng vậy?Đang nhắn tin với ai hay lại là cô ta?

Nghe thấy tiếng mẹ Thành Trung giật mình ngẩng đầu lên nhìn anh ngập ngừng.

- Mẹ thức rồi hả?Để con dìu mẹ ngồi dậy, mẹ có cảm thấy đói không?

Nói rồi anh liền đặt chiếc điện thoại xuống bàn tiến lại đỡ bà ngồi dậy.

- Con chưa cắt đứt liên lạc với cô gái đó à?Có phải con vẫn còn qua lại với cô ta đúng không?

Ngập ngừng không muốn trả lời câu hỏi của mẹ vì sợ lại khiến tâm trạng bà không vui Thành Trung lảng sang chuyện khác.

- Chắc là mẹ đói rồi để con gọi điều dưỡng mang cháo vào cho mẹ.

Khó chịu trước thái độ mãi may phớt lờ của con trai bà Phượng liền cau gắt.

- Vậy là con vẫn chưa chấm dứt với cô ta?Không phải mẹ đã nói rõ với con rồi hay sao, cô ta không phải người tốt, cô ta chỉ lợi dụng con mà thôi.Bây giờ mẹ phải làm như thế nào thì con mới chịu buông bỏ đây hả Trung?

Thật tình trong lúc này anh không hề muốn hai mẹ con suốt ngày căng thẳng với nhau hơn hết bà lại đang khó chịu vì chân không thể di chuyển nghĩ vậy Thành Trung cũng không muốn đôi co làm bà tức thêm tức giận.Anh im lặng cho qua.

- Mẹ đang nói chuyện với con đó, con có nghe mẹ hay không?Mẹ nói rồi mẹ không chấp nhận cho thứ gái lẳng lơ đó vào nhà mình đâu nghe.

Cây muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng, cứ nghĩ sự im lặng của mình sẽ kết thúc những suy nghĩ vô lý của mẹ nhưng nào ngờ hành động này lại càng khiến cho bà cảm thấy khó chịu và liên tục buông ra những lời nói không hay về Ngọc Châu,.nóng giận Thành Trung liền đáp trả.

- Mẹ có cần nói khó nghe về người con yêu như vậy không, ai mà chẳng có quá khứ nhưng đối với con hiện tại con cảm thấy hạnh phúc khi ở bên cạnh Ngọc Châu.Cô ấy là một người mẹ có trách nhiệm, một cô gái tốt, tại mẹ không biết đó thôi hai ngày nay lúc nào cô ấy cũng lo lắng hỏi thăm đến tình hình sức khỏe của mẹ hết, thời buổi bây giờ kiếm một người con gái hiểu chuyện như Ngọc Châu khó lắm mẹ à.

- Thì chẳng qua là nó muốn làm cho con tin tưởng nên trước mặt con mới giả vờ tỏ vẻ như vậy thôi.

- Thiệt tình con cũng bó tay với mẹ luôn, vậy được mẹ nói Hải Yến tốt thế hai hôm nay có thấy cô ấy bước chân vào đây không?Mẹ đừng nói là cô ấy không biết, với thân tình giữa hai bên gia đình chắc gì ba không gọi điện thông báo cho chú Nghĩa hay vậy mà ngay cả một cuộc điện thoại hỏi thăm cũng chẳng có, mẹ nên suy nghĩ lại đi.

Nghe qua bà Phượng trong lòng có chút lung lay nhưng vẫn cố chấp bên vực.

- Nhà chú Nghĩa con lu bu công việc, biết đâu một lúc nữa Hải Yến vào thăm mẹ thì sao, con đừng có suy nghĩ như vậy biết chưa.

“Cạch”